

Bruxelles, 28. veljače 2025.
(OR. en)

15342/24

**Međuinstitucijski predmet:
2022/0407(CNS)**

**FISC 215
ECOFIN 1263**

ZAKONODAVNI AKTI I DRUGI INSTRUMENTI

Predmet: DIREKTIVA VIJEĆA o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu pravila o PDV-u za digitalno doba

DIREKTIVA VIJEĆA (EU) 2025/...

od ...

o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu pravila o PDV-u za digitalno doba

VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 113.,

uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,

nakon prosljeđivanja nacrtu zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,

uzimajući u obzir mišljenje Europskog parlamenta¹,

uzimajući u obzir mišljenje Europskoga gospodarskog i socijalnog odbora²,

u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom,

¹ SL C , , str. .

² SL C 228, 29.6.2023., str. 149.

budući da:

- (1) Zamah digitalnog gospodarstva znatno utječe na funkcioniranje sustava poreza na dodanu vrijednost (PDV) u Uniji, koji nije prikladan za nove modele digitalnog poslovanja i ne omogućuje potpuno iskorištavanje podataka dobivenih digitalizacijom. Kako bi se uzeo u obzir taj razvoj, trebalo bi izmijeniti Direktivu Vijeća 2006/112/EZ³.
- (2) Obveze izvješćivanja o PDV-u trebalo bi prilagoditi kako bi se suočili s izazovima povezanim s ekonomijom platformi i kako bi se smanjila potreba za višestrukim upisima u registre obveznika PDV-a u Uniji.
- (3) „Jaz PDV-a” ukupna je razlika između očekivanog prihoda od PDV-a na temelju zakonodavstva o PDV-u i pomoćnih propisa te stvarno naplaćenog iznosa. U Uniji je jaz PDV-a 2020. bio procijenjen na 93 milijarde EUR. Znatan dio jaza PDV-a posljedica je prijevara, posebno prijevara unutar Zajednice s nepostojećim trgovcem, procijenjenih razmjera od 40 do 60 milijardi EUR. U izvješću o konačnom ishodu Konferencije o budućnosti Europe, koje je obavljeno u svibnju 2022., građani su pozvali na mjere usklađivanja i koordinacije poreznih politika u državama članicama EU-a kako bi se spriječili utaja poreza i izbjegavanje plaćanja poreza te na mjere promicanja suradnje među državama članicama kako bi se osiguralo da sva poduzeća u Uniji plaćaju svoj pravedni dio poreza. Inicijativa za PDV u digitalnom dobu u skladu je s tim ciljevima.

³ Direktiva Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL L 347, 11.12.2006., str. 1., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2006/112/oj>).

- (4) Kako bi se povećala naplata poreza na prekogranične transakcije i ukinula postojeća rascjepkanost koja proizlazi iz primjene različitih sustava izvješćivanja u državama članicama, trebala bi se utvrditi pravila za zahtjeve u pogledu digitalnog izvješćivanja na razini Unije. Takvim pravilima trebalo bi osigurati da se poreznim upravama pružaju informacije o svakoj pojedinačnoj transakciji zasebno kako bi se omogućila unakrsna usporedba podataka, povećale sposobnosti kontrole poreznih uprava i postigao odvratajući učinak u pogledu neusklađenosti te pritom smanjili troškovi usklađivanja za poduzeća koja posluju u različitim državama članicama i uklonile prepreke na unutarnjem tržištu.
- (5) Kako bi se olakšala automatizacija postupka izvješćivanja i za porezne obveznike i za porezne uprave, transakcije koje se moraju prijaviti poreznim upravama trebale bi se dokumentirati u elektroničkom obliku. Elektroničko izdavanje računa trebalo bi postati standardni sustav za izdavanje računa. Međutim, državama članicama trebalo bi omogućiti da za isporuke na domaćem tržištu odobre račune u drugom obliku.

- (6) Kako bi se maksimalno povećala interoperabilnost, elektronički računi trebali bi u načelu biti u skladu s europskom normom utvrđenom u Provedbenoj odluci Komisije (EU) 2017/1870⁴ („europska norma”), kojom se ispunjava zahtjev Komisije na temelju članka 3. stavka 1. Direktive 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća⁵ u pogledu uspostave europske norme za semantički podatkovni model osnovnih elemenata elektroničkog računa. Međutim, države članice trebale bi i dalje moći dopustiti druge norme za isporuke na domaćem tržištu.
- (7) Države članice nadležne za utvrđivanje pravila o izdavanju računa trebale bi poduzeti mjere, koje bi mogle obuhvaćati programe akreditacije, kako bi se osiguralo da elektronički računi koje izdaju porezni obveznici budu usklađeni s tehničkom sintaksom i semantikom dopuštenih normi te da sadržavaju sve potrebne podatke utvrđene tim normama. Te bi mjere trebalo poduzeti u odnosu na porezne obveznike koji su dužni izdati račun ili u odnosu na treće strane koje su pružatelji usluga, ili u odnosu na oboje. Osobe na koje su takve mjere usmjerene bit će odgovorne za njihovu primjenu. Međutim, te mjere ne bi trebale spriječiti porezne obveznike u odabiru sredstva za izdavanje i slanje svojih računa svojem kupcu, odnosno u tome hoće li to činiti izravno sami, uz posredovanje trećih strana ili, ako je dostupno, putem javnog portala.

⁴ Provedbena odluka Komisije (EU) 2017/1870 od 16. listopada 2017. o objavi upućivanja na europsku normu o elektroničkom izdavanju računa i popisa sintaksi u skladu s Direktivom 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 266, 17.10.2017., str. 19., ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_impl/2017/1870/oj).

⁵ Direktiva 2014/55/EU Europskog Parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o elektroničkom izdavanju računa u javnoj nabavi (SL L 133, 6.5.2014., str. 1., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/55/oj>).

- (8) Djelotvornost nacionalnih sustava digitalnog izvješćivanja mogla bi biti dovedena u pitanje ako porezni obveznici ne poštuju obvezu izdavanja elektroničkih računa za transakcije koje podliježu obvezi izvješćivanja. S obzirom na digitalizaciju transakcija i gospodarskih razmjena te ciljeve ove Direktive u pogledu digitalizacije PDV-a, među ostalim s ciljem osiguravanja djelotvornije borbe protiv prijevара, državama članicama trebalo bi dopustiti da predvide da je posjedovanje elektroničkog računa izdanog u skladu s traženim standardom utvrđenim u Direktivi 2006/112/EZ bitan uvjet za pravo na odbitak ili povrat PDV-a koji se mora platiti ili koji je plaćen.
- (9) Definicija „elektroničkog računa” trebala bi se uskladiti s definicijom iz Direktive 2014/55/EU kako bi se postigla standardizacija u području izvješćivanja o PDV-u. Slijedom toga definicija „elektroničkog računa” trebala bi obuhvaćati samo elektroničke račune koji će se izdavati, slati i zaprimati u strukturiranom elektroničkom formatu koji omogućuje njihovu automatsku i elektroničku obradu. Obveza upotrebe strukturiranog formata trebala bi obuhvaćati barem podatke o kojima se mora izvješćivati. Stoga bi definicijom trebalo obuhvatiti hibridne račune u kojima su kombinirani podaci integrirani u strukturirani format i podaci integrirani u nestrukturirani format čitljiv čovjeku ako takvi računi uključuju sve podatke o kojima se mora izvješćivati u strukturiranom formatu.
- (10) Kako bi se sustav izvješćivanja o PDV-u učinkovito primjenjivao, informacije trebaju do porezne uprave stići bez odgode. Stoga bi se za prekogranične transakcije trebao utvrditi rok za izdavanje računa od 10 dana od nastanka oporezivog događaja.

- (11) Elektronički račun trebao bi olakšati automatizirani prijenos podataka poreznoj upravi za potrebe kontrole. U tu bi svrhu elektronički račun trebao sadržavati sve podatke koji se, prema zahtjevima u pogledu digitalnog izvješćivanja, moraju prenijeti poreznoj upravi u strukturiranom formatu.
- (12) Uvođenje elektroničkog računa kao standardne metode za dokumentiranje transakcija u svrhu PDV-a ne bi bilo moguće ako bi upotreba elektroničkog računa i dalje podlijevala pristanku primatelja, osobito u kontekstu među poduzećima. Stoga, kad su posrijedi računi izdani poreznim obveznicima i pravnim osobama koje nisu porezni obveznici, za izdavanje elektroničkih računa koji su u skladu s europskom normom više ne bi trebalo zahtijevati takav pristanak, osim ako je država članica iskoristila mogućnost dopuštanja papirnatih računa ili računa u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi. U slučajevima u kojima država članica dopušta primjenu drugih normi za isporuke robe ili usluga na vlastitom državnom području ta država članica trebala bi moći predvidjeti da se ne zahtijeva pristanak primatelja računa izdanih u skladu s tim normama. Kad se elektronički računi izdaju drugim osobama, trebalo bi biti moguće da oni i dalje podliježu pristanku primatelja.
- (13) Komisija je ispunila svoju obvezu podnošenja izvješća Europskom Parlamentu i Vijeću o učinku pravila o izdavanju računa koja se primjenjuju od 1. siječnja 2013., a posebno o mjeri u kojoj su ta pravila u praksi dovela do smanjenja administrativnog opterećenja za poduzeća, kako je propisano člankom 237. Direktive 2006/112/EZ. S obzirom na to da je ta obveza ispunjena, trebalo bi je ukloniti iz te direktive.

- (14) Trebalo bi ukloniti obvezu podnošenja rekapitulacijskih izvješća za izvješćivanje o transakcijama unutar Zajednice jer će takve transakcije biti obuhvaćene područjem primjene zahtjevâ u pogledu digitalnog izvješćivanja o prekograničnim isporukama robe i usluga, kojima se nalažu detaljnije i pravodobnije informacije.
- (15) Kako bi se poreznim obveznicima olakšao prijenos podataka o računima poreznoj upravi, države članice trebale bi poreznim obveznicima staviti na raspolaganje sredstva potrebna za takav prijenos. Ta sredstva trebala bi omogućiti da podatke šalju izravno porezni obveznici ili da ih šalju treće strane u njihovo ime odnosno da se šalju putem javnog portala, ako je dostupan.
- (16) Iako bi informacije koje se prenose u skladu sa zahtjevima u pogledu digitalnog izvješćivanja o prekograničnim isporukama robe i usluga trebale biti slične informacijama koje su se prenosile u okviru rekapitulacijskih izvješća, od poreznih je obveznika potrebno zatražiti da pruže dodatne podatke, uključujući bankovne podatke, kako bi porezne uprave mogle pratiti ne samo robu nego i financijske tokove.
- (17) Trebalo bi izbjegavati nametanje nepotrebnog administrativnog opterećenja poreznim obveznicima koji posluju u različitim državama članicama. Stoga bi takvi porezni obveznici trebali biti u mogućnosti svojim poreznim upravama pružiti informacije koje se zahtijevaju primjenom europske norme. Državama članicama trebalo bi omogućiti da predvide dodatne formate za izvješćivanje o podacima kako bi se određenim poreznim obveznicima olakšalo pružanje informacija koje se zahtijevaju.
- (18) Kako bi se postigla potrebna usklađenost u izvješćivanju o podacima o prekograničnim isporukama robe i usluga, podaci o kojima se mora izvješćivati trebali bi biti jednaki u svim državama članicama, bez mogućnosti da države članice zahtijevaju dodatne podatke.

- (19) Važno je da porezne uprave imaju na raspolaganju potrebne podatke o svim transakcijama koje podliježu obvezi izvješćivanja. Kako bi se osiguralo postizanje tog cilja, čini se razboritim zahtijevati da kupac prijavi transakciju. Time bi se omogućila unakrsna provjera podataka s podacima koje je dostavio dobavljač te bi se osiguralo da porezne uprave imaju potrebne podatke u slučajevima u kojima dobavljač nije poštovao obvezu izvješćivanja. Međutim, moguće je da mjere koje su države članice donijele u vezi s izdavanjem računa i izvješćivanjem pružaju dostatna jamstva da će dobavljač dostaviti podatke poreznoj upravi pri svakom izdavanju računa. U tim bi okolnostima države članice trebale imati mogućnost izbora da ne primjenjuju to pravilo i da izuzmu kupca robe i primatelja usluga od obveze izvješćivanja o podacima o tim transakcijama.

- (20) Nekoliko država članica uvelo je različite zahtjeve u pogledu izvješćivanje o transakcijama na svojem državnom području, što je uzrokovalo znatno administrativno opterećenje za porezne obveznike koji posluju u različitim državama članicama jer oni moraju prilagoditi svoje računovodstvene sustave kako bi se uskladili s tim zahtjevima. Kako bi se izbjegli troškovi koji proizlaze iz takvog odstupanja, sustavi koji se primjenjuju u državama članicama za izvješćivanje o isporukama robe i usluga uz naknadu među poreznim obveznicima na njihovu državnom području trebali bi biti usklađeni sa značajkama sustava koji se primjenjuje za prekogranične isporuke robe i usluga. Države članice trebale bi staviti na raspolaganje elektronička sredstva za prijenos informacija i, kao u slučaju prekograničnih isporuka robe i usluga, porezni obveznici trebali bi moći dostaviti podatke u skladu s europskom normom, iako bi relevantna država članica mogla predvidjeti dodatne norme za prijenos podataka. Države članice trebale bi dopustiti da podatke šalje porezni obveznik izravno ili treća strana u ime tog poreznog obveznika te bi trebale dozvoliti upotrebu javnog portala, ako je dostupan.

- (21) Države članice ne bi trebale imati obvezu provesti zahtjev u pogledu digitalnog izvješćivanja u stvarnom vremenu na temelju transakcija za isporuke robe i usluga uz naknadu na svojem državnom području, osim ako one podliježu zahtjevima u pogledu izvješćivanja o prekograničnim isporukama robe i usluga. Međutim, ako provedu takav zahtjev u budućnosti, trebale bi to učiniti u skladu s novim pravilima o zahtjevima za digitalno izvješćivanje o samoisporukama i isporukama robe i usluga među poreznim obveznicima na državnom području pojedine države članice, koja su usklađena sa zahtjevima za digitalno izvješćivanje o prekograničnim isporukama robe i usluga. Države članice koje su već uspostavile sustav izvješćivanja za te transakcije trebale bi prilagoditi te sustave kako bi osigurale da se o podacima izvješćuje u skladu sa zahtjevima u pogledu digitalnog izvješćivanja o samoisporukama i isporukama robe i usluga među poreznim obveznicima na državnom području pojedine države članice.
- (22) Kako bi se evaluirala djelotvornost zahtjevâ u pogledu digitalnog izvješćivanja, Komisija bi trebala pripremiti izvješće o procjeni kojim se evaluira učinka zahtjevâ u pogledu elektroničkog izdavanja računa i zahtjevâ u pogledu digitalnog izvješćivanja unutar Zajednice i nacionalnih zahtjeva u pogledu digitalnog izvješćivanja na djelotvornost naplate PDV-a i smanjenje jaza PDV-a te na troškove provedbe i usklađivanja za porezne obveznike i porezne uprave kako bi se provjerilo je li sustav ostvario svoje ciljeve ili ga je potrebno dodatno prilagoditi.

- (23) Države članice trebale bi moći nastaviti provoditi druge mjere za osiguravanje pravilne naplate PDV-a i sprečavanje utaje. Međutim, ne bi trebale moći nametati dodatne opće obveze izvješćivanja na temelju transakcija na transakcije koje su obuhvaćene zahtjevima u pogledu digitalnog izvješćivanja, osim ako se to zahtijeva na nacionalnoj razini za pripremu i podnošenje prijave PDV-a ili za potrebe revizije. To znači da bi državama članicama trebalo biti dopušteno da, uz obveze izvješćivanja u stvarnom vremenu utvrđene u ovoj Direktivi, zadrže svoje nacionalne alate za izvješćivanje koji se, primjerice, temelje na sustavu SAF-T, kao i obveze izvješćivanja koje nisu općenite, kao što su one koje se odnose na registarske blagajne. Nadalje, ne bi trebalo ograničiti mogućnost država članica da zatraže informacije od poreznih obveznika tijekom revizija jer se takve informacije dobivaju samo na zahtjev države članice i nisu rezultat aktivnog izvješćivanja od strane poreznih obveznika.
- (24) Kako bi se pojednostavio postupak naplate PDV-a ili spriječili određeni oblici utaje ili izbjegavanja poreza, nekoliko država članica uvelo je, prema potrebi uz prethodno odobrenje na temelju članka 395. Direktive 2006/112/EZ, nacionalnu obvezu digitalnog izvješćivanja u stvarnom vremenu na temelju transakcija. Te države članice i porezni obveznici s poslovnim nastanom na njihovim državnim područjima nedavno su izvršili znatna ulaganja kako bi se osiguralo funkcioniranje tih sustava i postizanje tih ciljeva. Stoga bi te države članice iznimno tek do 2035. trebale prilagoditi svoje sustave kako bi se osiguralo da se o podacima izvješćuje u skladu sa zahtjevima u pogledu digitalnog izvješćivanja o samoisporukama i isporukama robe i usluga među poreznim obveznicima na njihovu državnom području, osim ako se u izvješću Komisije o procjeni otkriju nedostaci u funkcioniranju sustava prekograničnog digitalnog izvješćivanja. Takvi bi nedostaci, prema potrebi, mogli dovesti do daljnjeg produljenja roka za usklađivanje njihovih sustava nacionalnog izvješćivanja.

- (25) Ekonomija platformi dovela je do određenih poteškoća u primjeni pravila o PDV-u, posebno u pogledu utvrđivanja poreznog statusa pružatelja usluge i jednakih uvjeta između malih i srednjih poduzeća (MSP-ovi) i drugih poduzeća.
- (26) Ekonomija platformi uzrokovala je neopravdano narušavanje tržišnog natjecanja između isporuka koje se pružaju putem internetskih platformi i kojima se izbjegava oporezivanje PDV-om te isporuka koje se pružaju u tradicionalnoj ekonomiji i podliježu PDV-u. Narušavanje je najistaknutije u dva najveća sektora ekonomije platformi nakon e-trgovine, odnosno u sektoru kratkoročnog iznajmljivanja smještaja i sektoru cestovnog prijevoza putnika. Međutim, uviđa se da ta razlika može biti očitija u pojedinim državama članicama nego u drugima.
- (27) Kako bi se uhvatili u koštac s narušavanjem tržišnog natjecanja u sektoru kratkoročnog iznajmljivanja smještaja i sektoru cestovnog prijevoza putnika, trebalo bi utvrditi pravila kojima bi se promijenila uloga koju platforme imaju u naplati PDV-a, tako da postanu „pretpostavljeni dobavljač”. U okviru modela pretpostavljenog dobavljača, koji je pravna fikcija bez učinka na pravila izvan zakonodavstva o PDV-u, od platformi bi se trebalo zahtijevati da naplaćuju PDV ako osnovni dobavljači ne naplaćuju PDV zato što su, primjerice, osobe koje nisu porezni obveznici ili porezni obveznici koji se koriste posebnom odredbom za mala poduzeća.
- (28) Kako bi se očuvala neutralnost PDV-a, platforme se ne bi trebale smatrati pretpostavljenim dobavljačem te stoga ne bi trebale naplaćivati PDV, kad osnovni dobavljači dostave identifikacijski broj za PDV-a i prijave da će naplaćivati PDV koji bi inače trebao platiti pretpostavljeni dobavljač.

- (29) Međutim, ako države članice smatraju da takvo narušavanje tržišnog natjecanja ne postoji na njihovu državnom području, primjereno je dati im mogućnost da iz područja primjene tog pravila isključe porezne obveznike koji se na njihovu državnom području koriste posebnom odredbom za mala poduzeća, a koji bi inače sustavno bili obuhvaćeni pravilom o pretpostavljenom dobavljaču. Države članice trebale bi moći utvrditi uvjete pod kojima se ta mogućnost koristi. Ako se koriste tom mogućnošću, države članice trebale bi je moći primijeniti na način koji ne uzrokuje nerazmjerno administrativno opterećenje osobi koja isporučuje usluge kratkoročnog iznajmljivanja smještaja ili usluge cestovnog prijevoza putnika ili poreznom obvezniku koji omogućuje takvu isporuku. U tom pogledu traženje informacija potrebnih kako bi se utvrdilo koristi li se osnovni dobavljač posebnom odredbom za mala poduzeća ne bi trebalo smatrati nerazmjernim. Međutim, ako se sama država članica koristi tom mogućnošću, time se ne dovodi u pitanje opća odgovornost platformi da poštuju pravilo pretpostavljenog dobavljača.
- (30) Kako bi se osigurala minimalna razina usklađenosti među različitim nacionalnim sustavima PDV-a u pogledu postupanja s pružanjem usluga kratkoročnog iznajmljivanja smještaja, trebalo bi smatrati da takva usluga iznajmljivanja ima sličnu funkciju kao hotelski sektor ako je neprekinuta, pruža se istoj osobi i uključuje najviše 30 noćenja. Međutim, kako bi se prilagodilo različitim nacionalnim specifičnostima tog sektora, države članice trebale bi imati mogućnost učiniti usluge kratkoročnog iznajmljivanja smještaja podložnim određenim kriterijima, uvjetima i ograničenjima u skladu sa svojim nacionalnim zakonodavstvom.

- (31) Države članice različito tumače mjesto isporuke usluge posredovanja koju platforme pružaju osobama koje nisu porezni obveznici. Stoga je potrebno pojasniti to pravilo i osigurati postojanje zajedničkog kriterija.
- (32) Kako bi se izbjeglo situacije u kojima su platforme uključene u posebnu odredbu za putničke agente kad su posrijedi transakcije u kojima se smatraju pretpostavljenim dobavljačem, trebalo bi pojasniti da su te transakcije izvan područja primjene te posebne odredbe. Slično tome, trebalo bi osigurati da putnički agenti nisu uključeni u pravilo o pretpostavljenom dobavljaču.
- (33) Uzimajući u obzir postojeće razlike u praksi u državama članicama u vezi s identifikacijom poreznih obveznika, primjereno je predvidjeti dulje prijelazno razdoblje za stupanje na snagu pravila o pretpostavljenom dobavljaču kako bi se osigurao neometan prelazak na novo pravilo.
- (34) Ovom se Direktivom ne dovode u pitanje pravila utvrđena u drugim pravnim aktima Unije, posebno u Uredbi (EU) 2022/2065 Europskog parlamenta i Vijeća⁶, kojom se uređuju drugi aspekti pružanja usluga internetskih platformi, kao što su obveze koje se odnose na pružatelje internetskih platformi koje potrošačima omogućuju sklapanje ugovora na daljinu s trgovcima.

⁶ Uredba (EU) 2022/2065 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. listopada 2022. o jedinstvenom tržištu digitalnih usluga i izmjeni Direktive 2000/31/EZ (Akt o digitalnim uslugama) (SL L 277, 27.10.2022., str. 1., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2022/2065/oj>).

- (35) Direktiva 2006/112/EZ izmijenjena je direktivama Vijeća (EU) 2017/2455⁷ i (EU) 2019/1995⁸ u pogledu pravila o PDV-u kojima se uređuje oporezivanje prekograničnih aktivnosti e-trgovine između poduzeća i potrošača u Uniji. Tim direktivama o izmjeni smanjena su narušavanja tržišnog natjecanja, poboljšana je administrativna suradnja i uveden je niz pojednostavnjenja. Iako su izmjene uvedene tim direktivama koje se primjenjuju od 1. srpnja 2021. u velikoj mjeri uspješne, postoji potreba za određenim poboljšanjima.
- (36) Trebalo bi pojasniti određena postojeća pravila. To uključuje pravilo o izračunu praga od 10 000 EUR koji se temelji na kalendarskoj godini utvrđeno u članku 59.c Direktive 2006/112/EZ, ispod kojeg isporuke telekomunikacijskih usluga, usluga emitiranja i elektroničkih usluga te usluga prodaje robe na daljinu unutar Zajednice koje pruža dobavljač s poslovnim nastanom samo u jednoj državi članici mogu i dalje podlijegati plaćanju PDV-a u državi članici u kojoj porezni obveznik koji isporučuje navedene usluge ima poslovni nastan ili u kojoj se navedena roba nalazi u trenutku početka njezine otpreme ili prijevoza. Članak 59.c Direktive 2006/112/EZ trebalo bi izmijeniti kako bi se u obračun praga od 10 000 EUR obuhvatila samo prodaja robe na daljinu unutar Zajednice koja se isporučuje iz države članice u kojoj porezni obveznik ima poslovni nastan, a ne prodaja na daljinu iz zaliha robe u drugoj državi članici. Potrebne su i druge manje izmjene kako bi se pojasnili određeni praktični aspekti, kao što je navođenje adrese internetskih stranica.

⁷ Direktiva Vijeća (EU) 2017/2455 od 5. prosinca 2017. o izmjeni Direktive 2006/112/EZ i Direktive 2009/132/EZ u pogledu određenih obveza u vezi s porezom na dodanu vrijednost za isporuku usluga i prodaju robe na daljinu (SL L 348, 29.12.2017., str. 7., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/2455/oj>).

⁸ Direktiva Vijeća (EU) 2019/1995 od 21. studenoga 2019. o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu odredaba koje se odnose na prodaju robe na daljinu i određene isporuke robe na domaćem tržištu (SL L 310, 2.12.2019., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/1995/oj>).

(37) Direktivu 2006/112/EZ trebalo bi izmijeniti i kako bi se pojasnilo da su područjem primjene posebne odredbe za usluge koje isporučuju porezni obveznici bez poslovnog nastana u Uniji, odnosno sustavom „sve na jednom mjestu” za ne-Uniju, obuhvaćene sve isporuke usluga između poduzeća i potrošača koje unutar Unije pružaju porezni obveznici s poslovnim nastanom izvan Unije, a ne samo isporuke usluga kupcima s poslovnim nastanom u Uniji. Nakon uvođenja novih pravila o stopama PDV-a Direktivom Vijeća (EU) 2022/542⁹ te kako bi se obuhvatila izuzeća iz članka 151. Direktive 2006/112/EZ u vezi s isporukama robe i usluga, među ostalim, u okviru diplomatskih i konzularnih aranžmana te određenim drugim međunarodnim tijelima, potrebno je proširiti i sustave „sve na jednom mjestu” iz glave XII. poglavlja 6. Direktive 2006/112/EZ osiguravanjem da isporuke s nultom stopom i isporuke izuzete od PDV-a s pravom na odbitak budu obuhvaćene područjem primjene tih sustava. Nadalje, Direktivu 2006/112/EZ trebalo bi izmijeniti kako bi se pojasnio rok do kojeg porezni obveznik koji se koristi posebnim odredbama može izmijeniti relevantne prijave PDV-a u okviru triju postojećih pojednostavnjenih sustava, odnosno sustava „sve na jednom mjestu” za ne-Uniju, sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju i sustava „sve na jednom mjestu” za uvoz. To pojašnjenje trebalo bi poreznim obveznicima registriranim za te sustave omogućiti unošenje izmjena u relevantne prijave PDV-a do roka za predaju prijave. Nadalje, trebalo bi pojasniti da su izmjene prethodnih prijave PDV-a dopuštene samo u prijavama PDV-a za sljedeća porezna razdoblja. Konačno, trebalo bi jasno definirati trenutak nastanka oporezivog događaja za isporuke u okviru pojednostavnjenog sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju i u okviru pojednostavnjenog sustava „sve na jednom mjestu” za ne-Uniju kako bi se izbjegle razlike u primjeni pravila među državama članicama.

⁹ Direktiva Vijeća (EU) 2022/542 od 5. travnja 2022. o izmjeni Direktive 2006/112/EZ i Direktive (EU) 2020/285 u pogledu stopa poreza na dodanu vrijednost (SL L 107, 6.4.2022., str. 1., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2022/542/oj>).

- (38) Identifikacija za potrebe PDV-a u pravilu se zahtijeva u svakoj državi članici u kojoj se provode oporezive transakcije. Međutim, kako bi se smanjio broj situacija u kojima su potrebni višestruki upisi u registre obveznika PDV-a, Direktivom (EU) 2017/2455 u Direktivu 2006/112/EZ uveden je niz mjera kako bi se na najmanju moguću mjeru svela potreba za višestrukim upisima u registre obveznika PDV-a. Kako bi se dodatno smanjila potreba za višestrukim upisima u registre obveznika PDV-a, utvrđen je niz mjera proširenja kako bi se doprinijelo cilju jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a u Uniji. Stoga bi trebalo utvrditi pravila za te mjere proširenja.
- (39) Među ostalim mjerama, Direktivom (EU) 2017/2455 prošireno je područje primjene minisustava „sve na jednom mjestu” kako bi postao širi sustav „sve na jednom mjestu” i obuhvatio sve prekogranične isporuke usluga u Uniji osobama koje nisu porezni obveznici i sve prodaje robe na daljinu unutar Zajednice. Iznimno, elektronička sučelja, kao što su mjesta trgovanja i platforme, koja postaju pretpostavljeni dobavljači za određene isporuke robe unutar Unije, također mogu prijaviti određene domaće isporuke robe u okviru sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju. Kako bi se doprinijelo cilju jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a u Uniji, područje primjene sustava „sve na jednom mjestu” za Uniju trebalo bi dodatno proširiti kako bi se obuhvatile ostale isporuke robe, uključujući domaće isporuke robe između poduzeća i potrošača u Uniji koje obavljaju porezni obveznici koji nemaju poslovni nastan u državi članici potrošnje, čime bi se osiguralo da se poduzeća ne moraju upisati u registar obveznika PDV-a u svakoj državi članici u kojoj dolazi do isporuke robe potrošačima.

- (40) PDV obično naplaćuje i obračunava dobavljač robe ili usluga. No u određenim okolnostima države članice mogu propisati da je prema mehanizmu prijenosa porezne obveze primatelj isporuke, a ne dobavljač, dužan obračunati PDV koji je potrebno platiti. Kako bi se dodatno doprinijelo cilju jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a u Uniji, trebalo bi utvrditi pravila za obveznu primjenu mehanizma prijenosa porezne obveze u situacijama u kojima dobavljač nema poslovni nastan i nije identificiran za potrebe PDV-a u državi članici u kojoj je potrebno platiti PDV. Kad isporučuju robu ili usluge osobi identificiranoj za potrebe PDV-a u državi članici u kojoj se isporuka oporezuje, ti bi dobavljači trebali primjenjivati prijenos porezne obveze. Za potrebe kontrole takve bi se isporuke trebale navesti u rekapitulacijskom izvješću. Uz njegovu obveznu primjenu, države članice trebale bi moći primjenjivati mehanizam prijenosa porezne obveze i na isporuke trgovaca bez poslovnog nastana koji isporučuju robu ili usluge kupcu, neovisno o statusu tog kupca. Međutim, isporuke koje podliježu maržnom sustavu iz glave XII. poglavlja 4. Direktive 2006/112/EZ trebale bi biti isključene iz mehanizma prijenosa porezne obveze.

(41) Direktivom (EU) 2017/2455 u Direktivu 2006/112/EZ uvedeno je posebno pojednostavnjenje, odnosno sustav „sve na jednom mjestu” za uvoz, koji je osmišljen kako bi se smanjio teret usklađivanja s pravilima o PDV-u povezan s uvozom određene robe male vrijednosti za potrošače u Uniji. Radi osiguravanja jedinstvenih uvjeta za provedbu Direktive 2006/112/EZ provedbene ovlasti trebalo bi dodijeliti Komisiji kako bi se bolje osiguravali pravilna upotrebe i postupak provjere identifikacijskih brojeva za PDV u sustavu „sve na jednom mjestu” za uvoz za potrebe izuzeća predviđenog u toj direktivi. To bi ovlaštenje Komisiji trebalo omogućiti donošenje provedbenog akta za uvođenje posebnih mjera za sprečavanje određenih oblika utaje ili izbjegavanja poreza. Takve posebne mjere uključuju povezivanje jedinstvenog broja pošiljke s identifikacijskim brojem za PDV u sustavu „sve na jednom mjestu” za uvoz. Te bi ovlasti trebalo izvršavati u skladu s Uredbom (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća¹⁰.

¹⁰ Uredba (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o utvrđivanju pravila i općih načela u vezi s mehanizmima nadzora država članica nad izvršavanjem provedbenih ovlasti Komisije (SL L 55, 28.2.2011., str. 13., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj>).

- (42) Upis dobavljača u registar obveznika PDV-a zahtijeva se ako taj dobavljač nije identificiran za potrebe PDV-a u državi članici u kojoj je potrebno platiti PDV. Točnije, ako porezni obveznik prenosi vlastitu robu u drugu državu članicu, među ostalim za potrebe djelatnosti tog obveznika povezane s e-trgovinom, aktivira se potreba za upisom u registar u državi članici iz koje se vlastita roba prenosi i u državi članici u koju se vlastita roba prenosi. U skladu s ciljem jedinstvenog upisa u registar obveznika PDV-a u Uniji, broj situacija u kojima se zahtijevaju višestruki upisi u registre obveznika PDV-a trebalo bi dodatno smanjiti predviđanjem primjene novog sustava u okviru sustavâ „sve na jednom mjestu”. Takav sustav trebao bi biti posebno osmišljen za pojednostavnjenje obveza usklađivanja s pravilima o PDV-u povezanih s određenim prijenosima vlastite robe. Osim toga, ako prijenos vlastite robe obavlja porezni obveznik u ime drugog poreznog obveznika, te ako se taj prijenos ne obavlja na izričit zahtjev drugog poreznog obveznika, porezni obveznik koji obavlja prijenos trebao bi biti obvezan dostaviti određene informacije o prijenosu vlasniku te robe.

- (43) Direktivom 2006/112/EZ predviđen je pojednostavnjeni obračun PDV-a za robu koja se prenosi u okviru aranžmana za premještanje dobara ako su ispunjeni određeni uvjeti. S obzirom na to da je pojednostavnjeni sustav „sve na jednom mjestu” za prijenose vlastite robe sveobuhvatan i uključuje prekogranična kretanja robe koja su danas obuhvaćena aranžmanima za premještanje dobara u skladu s člankom 17.a Direktive 2006/112/EZ, potrebno je postupno ukinuti te aranžmane uvođenjem datuma završetka prije potpunog uklanjanja odredaba o premještanju dobara iz te direktive. Stoga je primjereno kao datum završetka utvrditi 30. lipnja 2028., nakon čega više neće biti moguće uspostavljati nove aranžmane za premještanje dobara. Za aranžmane za premještanje dobara koji započnu do 30. lipnja 2028., uključujući taj datum, trebali bi se nastaviti primjenjivati relevantni uvjeti, uključujući 12-mjesečni rok za prijenos vlasništva nad tom robom na predviđenog kupca. Usporedno s uvođenjem novog datuma završetka, trebalo bi predvidjeti da se ti aranžmani prestaju primjenjivati 30. lipnja 2029. jer nakon tog datuma više neće biti potrebni.
- (44) U skladu sa Zajedničkom političkom izjavom država članica i Komisije od 28. rujna 2011. o dokumentima s objašnjenjima¹¹, države članice obvezale su se da će u opravdanim slučajevima uz obavijest o svojim mjerama za prenošenje priložiti jedan ili više dokumenata u kojima se objašnjava veza između sastavnih dijelova direktive i odgovarajućih dijelova nacionalnih instrumenata za prenošenje. U pogledu ove Direktive, zakonodavac smatra opravdanim dostavljanje takvih dokumenata.

¹¹ SL C 369, 17.12.2011., str. 14.

(45) S obzirom na to da ciljeve ove Direktive, odnosno prilagodbu sustava PDV-a za digitalno doba, ne mogu dostatno ostvariti države članice, nego se zbog potrebe za usklađivanjem i poticanjem upotrebe zahtjeva u pogledu digitalnog izvješćivanja, poboljšanjem obračuna PDV-a za platforme i smanjenjem broja situacija u kojima se poduzeće mora upisati u registre u drugim državama članicama oni na bolji način mogu ostvariti na razini Unije, Unija može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti utvrđenim u članku 5. Ugovora o Europskoj uniji. U skladu s načelom proporcionalnosti utvrđenim u tom članku, ova Direktiva ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje tih ciljeva.

(46) Direktivu 2006/112/EZ trebalo bi stoga na odgovarajući način izmijeniti,

DONIJELO JE OVU DIREKTIVU:

Članak 1.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ s učinkom od stupanja na snagu ove Direktive

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

1. u članak 143. umeće se sljedeći stavak:

„1.a Za potrebe izuzeća predviđenog u stavku 1. točki (ca) ovog članka, Komisija donosi provedbeni akt radi uvođenja posebnih mjera za sprečavanje određenih oblika utaje ili izbjegavanja poreza, među ostalim, povezivanjem jedinstvenog broja pošiljke s odgovarajućim osobnim identifikacijskim brojem za PDV iz članka 369.q ove Direktive. Taj se provedbeni akt donosi u skladu s postupkom ispitivanja iz članka 5. Uredbe (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća*.

Komisiji pomaže Stalni odbor za administrativnu suradnju osnovan člankom 58. Uredbe (EU) br. 904/2010**. Navedeni odbor je odbor u smislu Uredbe (EU) br. 182/2011.

* Uredba (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o utvrđivanju pravila i općih načela u vezi s mehanizmima nadzora država članica nad izvršavanjem provedbenih ovlasti Komisije (SL L 55, 28.2.2011., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj>).

** Uredba Vijeća (EU) br. 904/2010 od 7. listopada 2010. o administrativnoj suradnji i suzbijanju prijevare u području poreza na dodanu vrijednost (SL L 268, 12.10.2010., str. 1., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2010/904/oj>).”;

2. u članak 218. dodaje se sljedeći stavak:

„Odstupajući od prvog stavka ovog članka države članice mogu, u skladu s uvjetima koje mogu utvrditi, zahtijevati od poreznih obveznika s poslovnim nastanom na njihovu državnom području da izdaju elektroničke račune za isporuke robe i usluga na njihovu državnom području, osim onih iz članka 262.”;

3. u članak 232. dodaje se sljedeći stavak:

„Odstupajući od prvog stavka ovog članka, države članice koje se koriste mogućnošću utvrđenoj u članku 218. drugom stavku mogu predvidjeti da upotreba elektroničkih računa koje izdaju porezni obveznici s poslovnim nastanom na njihovu državnom području ne podliježe pristanku primatelja s poslovnim nastanom na njihovu državnom području.”.

Članak 2.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ s učinkom od 1. siječnja 2027.

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

1. članak 14.a zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 14.a

1. Kad porezni obveznik, upotrebom elektroničkog sučelja kao što je mjesto trgovanja, platforma, portal ili slično sredstvo, omogućuje prodaju na daljinu robe uvezene iz trećih područja ili trećih zemalja u pošiljkama čija stvarna vrijednost ne prelazi 150 EUR, smatra se da je taj porezni obveznik sâm primio i isporučio tu robu.

2. Kad porezni obveznik, upotrebom elektroničkog sučelja kao što je mjesto trgovanja, platforma, portal ili slično sredstvo, omogućuje isporuku robe unutar Zajednice od strane poreznog obveznika koji nema poslovni nastan unutar Zajednice poreznom obvezniku odnosno pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, a čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik, smatra se da je porezni obveznik koji omogućuje isporuku sâm primio i isporučio tu robu.

Komisija do 1. srpnja 2027. Europskom parlamentu i Vijeću na temelju informacija zaprimljenih od država članica podnosi izvješće o procjeni funkcioniranja pravila o pretpostavljenom dobavljaču utvrđenog u prvom podstavku i, prema potrebi, podnosi zakonodavni prijedlog o njegovu daljnjem produljenju.”;

2. članak 17.a mijenja se kako slijedi:

- (a) u stavku 2. točka (a) zamjenjuje se sljedećim:

„(a) porezni obveznik ili treća osoba za njegov račun do 30. lipnja 2028., uključujući taj datum, otprema ili prevozi robu u drugu državu članicu s namjerom da tu robu ondje u kasnijoj fazi i nakon dolaska isporuči drugom poreznom obvezniku koji ima pravo preuzeti vlasništvo nad tom robom u skladu s postojećim dogovorom između ta dva porezna obveznika;”;

- (b) dodaje se sljedeći stavak:

„8. Ovaj se članak prestaje primjenjivati 30. lipnja 2029.”;

3. u glavi V. poglavlju 3.a naslov se zamjenjuje sljedećim:

„POGLAVLJE 3.a

Prag za porezne obveznike koji isporučuju određenu robu obuhvaćenu člankom 33. točkom (a) i određene usluge obuhvaćene člankom 58.”;

4. članak 59.c mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 1. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) usluge se isporučuju osobi koja nije porezni obveznik i koja ima poslovni nastan, prebivalište ili uobičajeno boravište u bilo kojoj državi članici koja nije ona iz točke (a) ili se roba otprema ili prevozi iz države članice iz točke (a) u drugu državu članicu; i”;

(b) stavak 3. zamjenjuje se sljedećim:

„3. Država članica iz stavka 1. točke (a) ovog članka dodjeljuje poreznim obveznicima koji obavljaju isporuke koje ispunjavaju uvjete iz tog stavka pravo odabrati da se mjesto isporuke odredi u skladu s člankom 33. točkom (a) i člankom 58., pri čemu se odluka o odabiru u svakom slučaju proteže na razdoblje od dvije kalendarske godine.

Smatra se da su porezni obveznici registrirani za korištenje posebne odredbe predviđene u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 3. iskoristili pravo odabira iz prvog podstavka ovog stavka.”;

5. članak 66. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 66.

1. Odstupajući od odredaba članaka 63., 64. i 65., države članice mogu odrediti da obveza obračuna PDV-a za određene transakcije ili određene kategorije poreznih obveznika nastaje u jednom od sljedećih trenutaka:
 - (a) najkasnije u trenutku izdavanja računa;
 - (b) najkasnije u trenutku primitka plaćanja;
 - (c) ako račun nije izdan, ili je izdan kasnije, unutar određenog razdoblja najkasnije do isteka roka za izdavanje računa koji je odredila država članica na temelju članka 222. drugog stavka ili, ako država članica nije odredila takav rok, unutar određenog razdoblja od datuma nastanka oporezivog događaja.

2. Odstupanje predviđeno u stavku 1. ne primjenjuje se na sljedeće isporuke:
 - (a) isporuke usluga obuhvaćene posebnom odredbom utvrđenom u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 2. ako ih obavlja porezni obveznik kojem je dopušteno da se koristi tom posebnom odredbom u skladu s člankom 359.;
 - (b) isporuke obuhvaćene posebnom odredbom utvrđenom u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 3. ako ih obavlja porezni obveznik kojem je dopušteno da se koristi tom posebnom odredbom u skladu s člankom 369.b;

(c) isporuke usluga za koje PDV plaća kupac na temelju članka 196.;

(d) isporuke ili prijenose robe iz članka 67. prvog stavka.”;

6. u članku 167.a prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Države članice mogu u okviru neobvezne odredbe propisati da pravo na odbitak za poreznog obveznika kojem je obveza obračuna PDV-a nastala isključivo u skladu s člankom 66. stavkom 1. točkom (b) bude odgođeno sve dok se dobavljaču ne plati PDV za robu ili usluge isporučene tom poreznom obvezniku.”;

7. u članku 226. točka 7.a zamjenjuje se sljedećim:

„7.a ako obveza obračuna PDV-a nastaje u trenutku primitka plaćanja u skladu s člankom 66. stavkom 1. točkom (b), a pravo na odbitak nastaje u trenutku kad nastane obveza obračuna poreza koji se može odbiti, navod „Gotovinski obračun””;

8. članak 237. briše se;

9. članak 359. zamjenjuje se sljedećim:

„*Članak 359.*

Države članice dopuštaju svakom poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan unutar Zajednice i koji isporučuje usluge osobi koja nije porezni obveznik da se koristi ovom posebnom odredbom. Ova posebna odredba primjenjuje se na sve usluge koje se isporučuju unutar Zajednice.”;

10. u članku 361. stavku 1. točka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) adresu elektroničke pošte, uključujući, ako postoje, internetske stranice;”;

11. članak 368. zamjenjuje se sljedećim:

„*Članak 368.*

Porezni obveznik koji nema poslovni nastan unutar Zajednice i koji se koristi ovom posebnom odredbom ne može, u pogledu usluga obuhvaćenih ovom posebnom odredbom, odbiti PDV nastao u državama članicama potrošnje na temelju članka 168. ove Direktive. Neovisno o članku 1. točki 1. Direktive 86/560/EEZ, dotičnom poreznom obvezniku izvršava se povrat u skladu s tom direktivom. Članak 2. stavak 2. i članak 4. stavak 2. Direktive 86/560/EEZ ne primjenjuju se na povrate koji se odnose na robu ili usluge upotrijebljene za isporuke usluga obuhvaćene ovom posebnom odredbom.

Ako se porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom mora registrirati u državi članici za djelatnosti koje nisu njome obuhvaćene, on u prijavi PDV-a koja se podnosi na temelju članka 250. odbija PDV nastao u toj državi članici u pogledu njegovih oporezivih djelatnosti koje su obuhvaćene ovom posebnom odredbom.”;

12. umeće se sljedeći članak:

„Članak 369.aa

Isporuka plina preko sustava za prirodni plin koji se nalazi na području Zajednice ili bilo koje mreže priključene na takav sustav, isporuka električne energije ili isporuka energije za grijanje ili hlađenje preko mreža za grijanje ili hlađenje, u skladu s uvjetima utvrđenima u članku 39., ako se te isporuke obavljaju poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu PDV-u na temelju članka 3. stavka 1. ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik od strane poreznog obveznika koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj roba podliježe PDV-u, smatra se, za potrebe primjene članka 369.b, prodajom robe na daljinu unutar Zajednice do 30. lipnja 2028.”;

13. u članku 369.j prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom ne može, u pogledu svojih oporezivih djelatnosti obuhvaćenih ovom posebnom odredbom, odbiti PDV nastao u državama članicama potrošnje na temelju članka 168. ove Direktive. Neovisno o članku 1. točki 1. Direktive 86/560/EEZ te članku 2. točki 1., članku 3. i članku 8. stavku 1. točki (e) Direktive 2008/9/EZ, dotični porezni obveznik dobiva povrat u skladu s navedenim direktivama. Članak 2. stavak 2. i članak 4. stavak 2. Direktive 86/560/EEZ ne primjenjuju se na povrate koji se odnose na robu ili usluge upotrijebljene za isporuke robe obuhvaćene ovom posebnom odredbom.”;

14. u članku 369.m umeće se sljedeći stavak:

„1.a Stavak 1. ovog članka ne primjenjuje se na porezne obveznike koji podliježu posebnoj odredbi predviđenoj u glavi XII. poglavlju 1. odjeljku 2.”;

15. članak 369.p mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 1. točka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) adresu elektroničke pošte i, ako postoje, internetske stranice;”;

(b) u stavku 3. točka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) adresu elektroničke pošte i, ako postoje, internetske stranice;”;

16. u članku 369.w prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom ne može, u pogledu svojih oporezivih djelatnosti obuhvaćenih ovom posebnom odredbom, odbiti PDV nastao u državama članicama potrošnje na temelju članka 168. ove Direktive. Neovisno o članku 1. točki 1. Direktive 86/560/EEZ te članku 2. točki 1., članku 3. i članku 8. stavku 1. točki (e) Direktive 2008/9/EZ, dotični porezni obveznik dobiva povrat u skladu s navedenim direktivama. Članak 2. stavak 2. i članak 4. stavak 2. Direktive 86/560/EEZ ne primjenjuju se na povrate koji se odnose na robu ili usluge upotrijebljene za isporuke robe obuhvaćene ovom posebnom odredbom.”;

Članak 3.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ s učinkom od 1. srpnja 2028.

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

1. umeće se sljedeći članak:

„Članak 28.a

1. Neovisno o članku 28., za poreznog obveznika koji upotrebom elektroničkog sučelja kao što je mjesto trgovanja, platforma, portal ili slično sredstvo omogućuje isporuku, unutar Unije, usluga kratkoročnog iznajmljivanja smještaja, to jest neprekinuto iznajmljivanje smještaja istoj osobi u trajanju od najviše 30 noćenja, ili usluga cestovnog prijevoza putnika smatra se da je sâm primio i isporučio te usluge osim ako je osoba koja je pružila te usluge učinila sljedeće:
 - (a) poreznom obvezniku koji omogućuje isporuku dostavila svoj identifikacijski broj za PDV izdan u državi članici u kojoj se usluga isporučuje ili identifikacijski broj koji joj je dodijeljen u skladu s člankom 362. ili člankom 369.d; i
 - (b) poreznom obvezniku koji omogućuje isporuku prijavila da će ona naplatiti PDV koji je potrebno platiti za tu isporuku usluge.

2. Za potrebe stavka 1. usluge cestovnog prijevoza putnika koje se obavljaju unutar Unije znači dio usluge koji se obavlja između dvije točke u Uniji.
3. Stavak 1. ovog članka ne primjenjuje se na isporuke obavljene u okviru posebne odredbe predviđene u glavi XII. poglavlju 3.
4. Države članice mogu zahtijevati da porezni obveznik koji omogućuje isporuku iz stavka 1. potvrdi identifikacijski broj za PDV iz točke (a) tog stavka upotrebom odgovarajućih sredstava utvrđenih u skladu s nacionalnim pravom.
5. Neovisno o stavku 1. ovog članka, države članice mogu iz područja primjene tog stavka izuzeti isporuke usluga kratkoročnog iznajmljivanja smještaja odnosno usluga cestovnog prijevoza putnika, ili oboje, koje su obavljene na njihovu državnom području u okviru posebne odredbe predviđene u glavi XII., poglavlju 1., odjeljku 2.
6. Ako je iskoristila mogućnost utvrđenu u stavku 5., država članica o tome obavještuje Odbor za PDV. Komisija objavljuje iscrpan popis država članica koje su iskoristile tu mogućnost.
7. Komisija Vijeću do 1. srpnja 2033. podnosi izvješće o evaluaciji funkcioniranja ovog članka i primjene pravila o PDV-u na usluge posredovanja, uključujući učinak na funkcioniranje unutarnjeg tržišta i djelotvornost prikupljanja PDV-a. Komisija, ako se to smatra potrebnim, izrađuje odgovarajući zakonodavni prijedlog.”;

2. umeće se sljedeći članak:

„Članak 46.a

Mjesto isporuke usluge posredovanja koja se osobi koja nije porezni obveznik pruža upotrebom elektroničkog sučelja kao što je mjesto trgovanja, platforma, portal ili slično sredstvo mjesto je u kojem se isporučuje osnovna transakcija u skladu s ovom Direktivom.”;

3. članak 135. mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 2. iza prvog podstavka umeće se sljedeći podstavak:

„Neovisno o prvom podstavku točki (a), smatra se da neprekinuto iznajmljivanje smještaja istoj osobi u trajanju od najviše 30 noćenja ima sličnu funkciju kao hotelski sektor podložno kriterijima, uvjetima i ograničenjima koje trebaju utvrditi države članice.”;

(b) dodaje se sljedeći stavak:

„3. Države članice prije 1. srpnja 2028. dostavljaju Odboru za PDV tekst glavnih odredaba nacionalnog prava u kojima utvrđuju kriterije, uvjete i ograničenja iz stavka 2. drugog podstavka.

Komisija do 31. prosinca 2028., na temelju informacija koje su dostavile države članice u skladu s prvim podstavkom ovog stavka, objavljuje sveobuhvatan popis kriterija, uvjeta i ograničenja koje su države članice utvrdile u vezi sa stavkom 2. drugim podstavkom.”;

4. umeće se sljedeći članak:

„Članak 136.b

Ako se smatra da je porezni obveznik primio i isporučio usluge u skladu s člankom 28.a, države članice izuzimaju isporuku tih usluga tom poreznom obvezniku.”;

5. članak 138. mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 1. dodaje se sljedeći podstavak:

„Prvi podstavak točka (b) ovog stavka ne primjenjuje se na prijenose prijavljene u okviru posebne odredbe predviđene u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 5.”;

(b) u stavku 2. točka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) isporuku robe, koja se sastoji od prijenosa u drugu državu članicu, koja bi bila imala pravo na izuzeće na temelju stavka 1. i točaka (a) i (b) ovog stavka da je bila izvršena u ime drugog poreznog obveznika.”;

6. umeće se sljedeći članak:

„Članak 172.a

Ako se smatra da je porezni obveznik primio i isporučio usluge u skladu s člankom 28.a, te isporuke ne utječu na pravo tog poreznog obveznika na odbitak, neovisno o tome je li odbitak PDV-a moguć u pogledu tih isporuka.”;

7. članak 194. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 194.

1. Ne dovodeći u pitanje članke 195. i 196., ako oporezivu isporuku robe ili usluga obavlja porezni obveznik koji nema poslovni nastan i nije identificiran u svrhu PDV-a putem pojedinačnog identifikacijskog broja za PDV iz članka 214. u državi članici u kojoj je potrebno platiti PDV, porezni obveznik odgovoran za plaćanje PDV-a osoba je kojoj se roba ili usluge isporučuju ako je ta osoba već identificirana u svrhu PDV-a u toj državi članici.

Osim toga, ako oporezivu isporuku robe ili usluga obavlja porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj je potrebno platiti PDV, države članice mogu, u skladu s uvjetima koje utvrde, odrediti da je osoba koja je odgovorna za plaćanje PDV-a osoba kojoj se isporučuju roba ili usluge.

2. Stavak 1. ovog članka ne primjenjuje se na isporuku robe koju obavlja oporezivi preprodavatelj definiran u članku 311. stavku 1. točki 5. ako roba podliježe plaćanju PDV-a u skladu s posebnim odredbama predviđenima u glavi XII. poglavlju 4. odjeljku 2.”;

8. u članku 222. prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Za isporuke robe obavljene u skladu s uvjetima iz članka 138. ili za isporuke robe ili usluga za koje PDV plaća kupac na temelju članaka 194. i 196. račun se izdaje najkasnije petnaestog dana u mjesecu koji slijedi nakon mjeseca u kojem je nastupio oporezivi događaj.”;

9. u članku 226. točka 4. zamjenjuje se sljedećim:

„4. identifikacijski broj za PDV kupca, iz članka 214., pod kojim je kupac primio isporuku robe ili usluga za koje taj kupac ima obvezu plaćanja PDV-a ili pod kojim je primio isporuku robe iz članka 138., osim ako se koristi posebna odredba predviđena u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 5.”;

10. članak 242.a mijenja se kako slijedi:

(a) umeće se sljedeći stavak:

„1.a Ako porezni obveznik upotrebom elektroničkog sučelja kao što je mjesto trgovanja, platforma, portal ili slično sredstvo omogućuje isporuku, unutar Unije, usluga kratkoročnog iznajmljivanja smještaja ili cestovnog prijevoza putnika, a ne smatra se da je taj porezni obveznik sam primio i isporučio te usluge na temelju članka 28.a, porezni obveznik koji omogućuje isporuku dužan je voditi evidenciju o tim isporukama. Ta evidencija mora biti dovoljno detaljna kako bi se poreznim tijelima država članica u kojima su te isporuke oporezive omogućilo da provjere je li PDV pravilno obračunan.”;

(b) stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Evidencija iz stavaka 1. i 1.a predmetnim se državama članicama na zahtjev stavlja na raspolaganje u elektroničkom obliku.

Države članice mogu i dalje zahtijevati da se evidencija iz stavaka 1. i 1.a redovito i sustavno dostavlja dok ne postane dostupan automatski pristup toj evidenciji.

Ta se evidencija mora čuvati 10 godina počevši od isteka godine u kojoj je transakcija obavljena.”;

11. umeće se sljedeći članak:

„Članak 242.b

Ako porezni obveznik prenosi robu u drugu državu članicu u skladu s člankom 17. stavkom 1. u ime drugog poreznog obveznika, porezni obveznik koji prenosi robu najkasnije pri prijevozu ili otpremi robe obavještuje drugog poreznog obveznika da se njegova roba prenosi ili će biti prenesena ako se prijenos ne obavlja na izričit zahtjev tog drugog poreznog obveznika.”;

12. u članku 262. stavak 1. mijenja se kako slijedi:

„1. Svaki porezni obveznik koji je identificiran za potrebe PDV-a podnosi zbirnu prijavu u kojoj se navode:

- (a) stjecatelji identificirani za potrebe PDV-a kojima je taj porezni obveznik identificiran za potrebe PDV-a isporučio robu u skladu s uvjetima određenima u članku 138. stavku 1. i članku 138. stavku 2. točki (c), osim ako se koristi posebna odredba predviđena u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 5.;
- (b) osobe identificirane za potrebe PDV-a kojima je taj porezni obveznik identificiran za potrebe PDV-a isporučio robu koja je tom poreznom obvezniku isporučena putem stjecanja robe unutar Zajednice iz članka 42.

- (c) porezni obveznici i pravne osobe koje nisu porezni obveznici, ali identificirane su za potrebe PDV-a, kojima je taj porezni obveznik identificiran za potrebe PDV-a isporučio robu ili usluge, osim robe ili usluga koji su izuzeti od PDV-a u državi članici u kojoj je ta transakcija oporeziva, za koje kupac ima obvezu platiti PDV na temelju članka 194. ako je kupac identificiran za potrebe PDV-a odnosno na temelju članka 196.”;

13. u članku 288. stavku 1. točka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) vrijednosti transakcija koje se izuzimaju na temelju članaka 136.a, 136.b, članaka od 146. do 149. i članaka 151., 152. i 153.”;

14. u članku 306. dodaje se sljedeći stavak:

„3. Posebna odredba iz stavka 1. ovog članka ne primjenjuje se na isporuke obavljene na temelju članka 28.a.”;

15. u glavi XII. poglavlju 6. naslov se zamjenjuje sljedećim:

„POGLAVLJE 6.

Posebne odredbe za porezne obveznike koji isporučuju usluge osobama koje nisu porezni obveznici ili prodaju robu na daljinu, obavljaju određene isporuke robe na domaćem tržištu odnosno prijenose vlastite robe”;

16. članak 365. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 365.

U prijavi PDV-a navodi se pojedinačni identifikacijski broj za PDV za primjenu ove posebne odredbe i, za svaku državu članicu potrošnje u kojoj je potrebno platiti PDV, ukupna vrijednost bez PDV-a za isporučene usluge obuhvaćene ovom posebnom odredbom za koje je tijekom poreznog razdoblja nastao oporezivi događaj i ukupni iznos pripadajućeg PDV-a podijeljenog po poreznim stopama. U prijavi PDV-a se, prema potrebi, također iskazuju primjenjive stope PDV-a i ukupni PDV koji je potrebno platiti.

Ako su do datuma na koji je potrebno podnijeti prijavu u skladu s člankom 364. potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a, te se izmjene uključuju u tu prijavu PDV-a.

Ako su nakon datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prijavu u skladu s člankom 364. potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a za prethodno porezno razdoblje, te se izmjene uključuju u prijavu PDV-a za neko sljedeće porezno razdoblje u roku od tri godine od datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prvotnu prijavu PDV-a u skladu s tim člankom. U toj sljedećoj prijavi PDV-a navode se relevantna država članica potrošnje, porezno razdoblje i iznos PDV-a za koji su potrebne izmjene.”;

17. u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 3. naslov se zamjenjuje sljedećim:

„ODJELJAK 3.

POSEBNA ODREDBA ZA PRODAJU ROBE NA DALJINU UNUTAR ZAJEDNICE, ZA ODREĐENE ISPORUKE ROBE UNUTAR DRŽAVE ČLANICE KOJE OBAVLJA POREZNI OBVEZNIK I ZA ODREĐENE USLUGE KOJE ISPORUČUJU POREZNI OBVEZNICI S POSLOVNIM NASTANOM UNUTAR ZAJEDNICE, ALI NE U DRŽAVI ČLANICI POTROŠNJE”;

18. članak 369.a mijenja se kako slijedi:

(a) točka 2. mijenja se kako slijedi:

i. treći podstavak zamjenjuje se sljedećim:

„Ako porezni obveznik nema sjedište poslovanja ni stalni poslovni nastan u Zajednici, država članica identifikacije država je članica u kojoj počinje otprema ili prijevoz robe. U slučaju isporuke robe bez njezine otpreme ili prijevoza odnosno uz otpremu ili prijevoz isporučene robe koji počinje i završava u istoj državi članici ili u skladu s člankom 37. ili člankom 39., država članica identifikacije država je članica u kojoj se odvija isporuka. Ako postoji više od jedne države članice u kojoj počinje otprema ili prijevoz robe odnosno u kojoj se odvija isporuka, porezni obveznik navodi koja je od tih država članica država članica identifikacije. Ta odluka obvezujuća je za poreznog obveznika u predmetnoj kalendarskoj godini i dvije kalendarske godine koje slijede;”;

ii. dodaje se sljedeći podstavak:

„Neovisno o prvom, drugom i trećem podstavku ove točke, država članica identifikacije za ovu posebnu odredbu jednaka je kao za posebnu odredbu utvrđenu u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 5. ako je porezni obveznik registriran za tu posebnu odredbu.”;

(b) točka 3. mijenja se kako slijedi:

i. podtočka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) u slučaju isporuke robe u državi članici bez njezine otpreme ili prijevoza odnosno uz otpremu ili prijevoz isporučene robe koji počinje i završava u istoj državi članici, ako se ta roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik, ta država članica;”;

ii. dodaje se sljedeća točka:

„(d) u slučaju isporuke robe u skladu s člancima 36., 37. i 39., ako se ta roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik, država članica u kojoj se smatra da je došlo do isporuke.”;

19. članak 369.b zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 369.b

Države članice dopuštaju sljedećim poreznim obveznicima, osim onih koji isključivo obavljaju izuzete isporuke robe i usluga za koje nije omogućeno pravo na odbitak, da se koriste ovom posebnom odredbom:

- (a) poreznom obvezniku koji prodaje robu na daljinu unutar Zajednice;
- (b) poreznom obvezniku koji omogućuje isporuku robe u skladu s člankom 14.a stavkom 2. bez otpreme ili prijevoza odnosno uz otpremu ili prijevoz koji počinje i završava u istoj državi članici;
- (c) poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan u državi članici potrošnje i koji isporučuje usluge osobi koja nije porezni obveznik;
- (d) poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj roba podliježe plaćanju PDV-a i koji isporučuje robu u skladu s člancima 36., 37. i 39. poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1, ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;
- (e) poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj roba podliježe plaćanju PDV-a i koji isporučuje robu bez otpreme ili prijevoza odnosno uz otpremu ili prijevoz koji počinje i završava u istoj državi članici poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;

- (f) poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan u državi članici u koju je roba prenesena na temelju posebne odredbe utvrđene u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 5., ako ta roba podliježe plaćanju PDV-a u skladu s člankom 16., 18. ili 26. ili ako je potreban ispravak odbitka u skladu s glavom X. poglavljem 5.

Ova posebna odredba primjenjuje se na sve isporuke dotičnog poreznog obveznika u Zajednici koje ispunjavaju uvjete.”;

20. članak 369.g zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 369.g

1. U prijavi PDV-a navodi se identifikacijski broj za PDV iz članka 369.d i, za svaku državu članicu potrošnje, ukupna vrijednost bez PDV-a te, prema potrebi, primjenjive stope PDV-a, ukupni iznos pripadajućeg PDV-a podijeljenog po poreznim stopama i ukupni PDV koji je potrebno platiti za sljedeće isporuke obuhvaćene ovom posebnom odredbom za koje je tijekom poreznog razdoblja nastao oporezivi događaj:
 - (a) prodaju robe na daljinu unutar Zajednice;
 - (b) isporuke usluga;
 - (c) isporuke robe u skladu s člancima 36., 37. i 39., ako se ta roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;

- (d) isporuke robe, među ostalim od strane poreznog obveznika koji omogućuje te isporuke u skladu s člankom 14.a stavkom 2., bez otpreme ili prijevoza odnosno uz otpremu ili prijevoz koji počinje i završava u istoj državi članici, ako se ta roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;
- (e) isporuke robe i usluga u skladu s člancima 16., 18. i 26., nakon prijenosa vlastite robe na temelju posebne odredbe utvrđene u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 5.

U prijavi PDV-a navode se i izmjene koje se odnose na prethodna porezna razdoblja kako je predviđeno u stavku 5. drugom podstavku.

- 2. Ako se roba isporučuje bez otpreme ili prijevoza odnosno ako se otprema ili prevozi u države članice koje nisu država članica identifikacije ili iz tih država, prijava PDV-a uključuje i ukupnu vrijednost bez PDV-a te, prema potrebi, primjenjive stope PDV-a, ukupni iznos pripadajućeg PDV-a podijeljenog po poreznim stopama i ukupni PDV koji je potrebno platiti za sljedeće isporuke obuhvaćene ovom posebnom odredbom za svaku državu članicu u kojoj se ta roba isporučuje bez otpreme ili prijevoza ili u koju ili iz koje se ta roba otprema ili prevozi:
 - (a) prodaju robe na daljinu unutar Zajednice;

- (b) isporuke robe, među ostalim od strane poreznog obveznika koji omogućuje te isporuke u skladu s člankom 14.a stavkom 2., bez otpreme ili prijevoza ili uz otpremu ili prijevoz koji počinje i završava u istoj državi članici, ako se ta roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;
- (c) isporuke robe u skladu s člancima 36., 37. i 39., ako se ta roba isporučuje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, čija stjecanja robe unutar Zajednice ne podliježu plaćanju PDV-a na temelju članka 3. stavka 1., ili bilo kojoj drugoj osobi koja nije porezni obveznik;
- (d) isporuke robe i usluga u skladu s člancima 16., 18. i 26., nakon prijenosa vlastite robe na temelju posebne odredbe utvrđene u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 5.

U odnosu na isporuke robe iz ovog stavka prijava PDV-a uključuje i pojedinačni identifikacijski broj za PDV ili porezni referentni broj koji dodjeljuje svaka država članica u kojoj se ta roba isporučuje bez otpreme ili prijevoza ili u koju ili iz koje se ta roba otprema ili prevozi, ako je dostupan.

Prijava PDV-a uključuje informacije iz ovog stavka raščlanjene prema državi članici potrošnje.

3. Ako porezni obveznik koji isporučuje usluge obuhvaćene ovom posebnom odredbom ima jedan ili više stalnih poslovnih nastana, osim onog u državi članici identifikacije, iz kojih se usluge isporučuju, prijava PDV-a uključuje i ukupnu vrijednost bez PDV-a te, prema potrebi, primjenjive stope PDV-a, ukupni iznos pripadajućeg PDV-a podijeljenog po poreznim stopama i ukupni PDV koji je potrebno platiti za takve isporuke za svaku državu članicu u kojoj taj porezni obveznik ima poslovni nastan, zajedno s pojedinačnim identifikacijskim brojem za PDV ili referentnim poreznim brojem tog poslovnog nastana, raščlanjeno prema državi članici potrošnje.
4. Ako je za robu koja je prenesena u skladu s posebnom odredbom predviđenom u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 5. potreban ispravak odbitka, prijava PDV-a uključuje relevantne čimbenike koji su doveli do ispravka i PDV koji je potrebno platiti te, za kapitalna dobra, datum početka razdoblja ispravka koje počinje nakon prijenosa.
5. Ako su do datuma na koji je potrebno podnijeti prijavu PDV-a u skladu s člankom 369.f potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a, takve se izmjene uključuju u tu prijavu PDV-a.

Ako su nakon datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prijavu PDV-a u skladu s člankom 369.f potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a za prethodno porezno razdoblje, takve se izmjene uključuju u prijavu PDV-a za neko sljedeće porezno razdoblje u roku od tri godine od datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prvotnu prijavu PDV-a u skladu s tim člankom. U toj sljedećoj prijavi PDV-a navode se relevantna država članica potrošnje, porezno razdoblje i iznos PDV-a za koji su potrebne izmjene.

6. Za potrebe ovog članka prijava PDV-a ne uključuje izuzete isporuke robe ili usluga za koje nije omogućeno pravo na odbitak.”;

21. članak 369.p mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 1. dodaje se sljedeća točka:

„(e) status poreznog obveznika za kojeg se smatra da je primio i isporučio robu u skladu s člankom 14.a stavkom 1.”;

(b) u stavku 3. dodaje se sljedeća točka:

„(f) status poreznog obveznika za kojeg se smatra da je primio i isporučio robu u skladu s člankom 14.a stavkom 1.”;

22. članak 369.t zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 369.t

1. U prijavi PDV-a navodi se identifikacijski broj za PDV iz članka 369.q i, za svaku državu članicu potrošnje u kojoj postoji obveza plaćanja PDV-a, ukupna vrijednost bez PDV-a prodaje na daljinu robe uvezene iz trećih područja ili trećih zemalja za koju je nastala obveza plaćanja PDV-a tijekom poreznog razdoblja, kao i ukupni iznos pripadajućeg PDV-a podijeljenog po poreznim stopama. U prijavi PDV-a se, prema potrebi, također iskazuju primjenjive stope PDV-a i ukupni PDV koji je potrebno platiti.

2. Ako su do datuma na koji je potrebno podnijeti prijavu PDV-a u skladu s člankom 369.s potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a, takve se izmjene uključuju u tu prijavu PDV-a.

Ako su nakon datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prijavu u skladu s člankom 369.s potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a za prethodno porezno razdoblje, takve se izmjene uključuju u prijavu PDV-a za neko sljedeće porezno razdoblje u roku od tri godine od datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prvotnu prijavu PDV-a u skladu s tim člankom. U toj sljedećoj prijavi PDV-a navode se relevantna država članica potrošnje, porezno razdoblje i iznos PDV-a za koji su potrebne izmjene.”;

23. u glavi XII. poglavlju 6. dodaje se sljedeći odjeljak:

„ODJELJAK 5.

POSEBNA ODREDBA ZA PRIJENOSE VLASTITE ROBE

Članak 369.xa

1. Za potrebe ovog odjeljka i ne dovodeći u pitanje druge odredbe Zajednice, primjenjuju se sljedeće definicije:
 - (a) ‚prijenos vlastite robe’ znači prijenos robe u drugu državu članicu u skladu s člankom 17. stavkom 1. i ne uključuje prijenose robe u odnosu na koju u toj državi članici ne postoji puno pravo na odbitak;

- (b) ‚država članica identifikacije‘ znači država članica na čijem državnom području porezni obveznik ima sjedište poslovanja ili, ako porezni obveznik nema sjedište poslovanja u Zajednici, država članica u kojoj porezni obveznik ima stalni poslovni nastan.
2. Za potrebe stavka 1. točke (b), ako porezni obveznik nema sjedište poslovanja u Zajednici, ali u njoj ima više od jednog stalnog poslovnog nastana, država članica identifikacije država je članica sa stalnim poslovnim nastanom u kojoj taj porezni obveznik navede da će se koristiti ovom posebnom odredbom. Ta odluka obvezujuća je za poreznog obveznika u predmetnoj kalendarskoj godini i dvije kalendarske godine koje slijede.
- Ako porezni obveznik nema sjedište poslovanja ni stalni poslovni nastan u Zajednici, država članica identifikacije država je članica u kojoj počinje otprema ili prijevoz robe. Ako postoji više od jedne države članice u kojoj počinje otprema ili prijevoz robe, porezni obveznik navodi koja je od tih država članica država članica identifikacije. Ta odluka obvezujuća je za poreznog obveznika u predmetnoj kalendarskoj godini i dvije kalendarske godine koje slijede.
3. Neovisno o stavku 1. točki (b) i stavku 2. ovog članka, država članica identifikacije za ovu posebnu odredbu jednaka je kao za posebnu odredbu utvrđenu u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 3. ako je porezni obveznik registriran za tu posebnu odredbu.

Članak 369.xb

Države članice dopuštaju svim poreznim obveznicima koji prenose vlastitu robu da se koriste ovom posebnom odredbom.

Ova posebna odredba primjenjuje se na sve prijenose vlastite robe koje obavlja porezni obveznik registriran za ovu posebnu odredbu.

Članak 369.xc

Porezni obveznik obavješćuje državu članicu identifikacije kad započne sa svojim oporezivim djelatnostima obuhvaćenima ovom posebnom odredbom i kad prestane s njima odnosno kad izmijeni te djelatnosti na takav način da više ne ispunjava uvjete potrebne za korištenje ovom posebnom odredbom. Taj porezni obveznik te informacije priopćuje elektroničkim putem.

Članak 369.xd

Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom za oporezive transakcije koje obavlja u okviru ove posebne odredbe identificira se za potrebe PDV-a samo u državi članici identifikacije. U tu svrhu država članica identifikacije upotrebljava pojedinačni identifikacijski broj za PDV koji je već dodijeljen poreznom obvezniku u vezi s njegovim obvezama u okviru unutarnjeg sustava.

Članak 369.xe

Država članica identifikacije isključuje poreznog obveznika iz ove posebne odredbe u bilo kojem od sljedećih slučajeva:

- (a) ako taj porezni obveznik obavijesti državu članicu identifikacije da više ne obavlja prijenose vlastite robe obuhvaćene ovom posebnom odredbom;
- (b) ako se na drugi način može pretpostaviti da su oporezive djelatnosti tog poreznog obveznika obuhvaćene ovom posebnom odredbom prestale;
- (c) ako taj porezni obveznik više ne ispunjava uvjete potrebne za primjenu ove posebne odredbe;
- (d) ako se taj porezni obveznik kontinuirano ne pridržava pravila koja se odnose na ovu posebnu odredbu.

Članak 369.xf

Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom državi članici identifikacije elektroničkim putem podnosi prijavu PDV-a za svaki mjesec, neovisno o tome jesu li izvršeni prijenosi robe obuhvaćeni ovom posebnom odredbom. Prijava PDV-a podnosi se do kraja mjeseca koji slijedi nakon završetka poreznog razdoblja obuhvaćenog prijavom PDV-a.

Članak 369.xg

1. U prijavi PDV-a navodi se osobni identifikacijski broj za PDV iz članka 369.xd i, za svaku državu članicu u koju se roba otprema ili prenosi, ukupna vrijednost bez PDV-a za prijenose obuhvaćene ovom posebnom odredbom za koje je tijekom poreznog razdoblja nastao oporezivi događaj.

Prijava PDV-a uključuje i izmjene, kako je predviđeno u stavku 3.

2. Ako se roba otprema ili prevozi iz države članice koja nije država članica identifikacije, prijava PDV-a uključuje ukupnu vrijednost bez PDV-a za prijenose obuhvaćene ovom posebnom odredbom, za svaku državu članicu iz koje se ta roba otprema ili prevozi.

Prijava PDV-a uključuje i pojedinačni identifikacijski broj za PDV ili referentni porezni broj koji dodjeljuje svaka država članica iz koje se roba iz prvog podstavka otprema ili prevozi, ako je dostupan. Prijava PDV-a uključuje informacije iz ovog stavka raščlanjene prema državi članici u koju se roba otprema ili prevozi.

3. Ako su do datuma na koji je potrebno podnijeti prijavu u skladu s člankom 369.xf potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a, te se izmjene uključuju u tu prijavu PDV-a.

Ako su nakon datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prijavu u skladu s člankom 369.xf potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a za prethodno porezno razdoblje, takve se izmjene uključuju u prijavu PDV-a za neko sljedeće porezno razdoblje u roku od tri godine od datuma na koji je bilo potrebno podnijeti prvotnu prijavu PDV-a u skladu s tim člankom. U toj sljedećoj prijavi PDV-a navode se relevantna država članica u koju i iz koje se roba otprema ili prevozi, porezno razdoblje i oporezivi iznos za koji su potrebne izmjene.

Članak 369.xh

1. U prijavi PDV-a iznosi se iskazuju u eurima.

Države članice koje nisu uvele euro mogu zahtijevati da se iznosi u prijavi PDV-a iskazuju u njihovim nacionalnim valutama.

Ako su se za isporuke koristile druge valute, porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom za potrebe ispunjavanja prijave PDV-a upotrebljava devizni tečaj koji se primjenjivao na posljednji datum poreznog razdoblja.

2. Konverzija se obavlja primjenom deviznog tečaja koji je Europska središnja banka objavila za taj dan ili, ako na taj dan nema objave, na sljedeći dan objave.

Članak 369.xi

Za potrebe ove posebne odredbe izuzima se stjecanje robe unutar Zajednice u državi članici u koju se roba otprema ili prevozi.

Neovisno o članku 214. stavku 1., stjecanjem robe unutar Zajednice iz prvog stavka ovog članka ne nastaje obveza registracije u skladu s člankom 214. stavkom 1.

Za potrebe članaka 16., 18. i 26., članaka od 185. do 189. i članka 192., izuzeće iz prvog stavka ovog članka smatra se ostvarivanjem punog prava na odbitak PDV-a koji bi bilo potrebno platiti kad se to izuzeće ne bi primjenjivalo.

Članak 369.xj

Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom ne može za svoje oporezive djelatnosti obuhvaćene ovom posebnom odredbom u prijavi PDV-a za ovu posebnu odredbu prijaviti odbitak PDV-a na temelju članka 168. u državi članici u koju ili iz koje se roba otprema ili prevozi.

Neovisno o članku 1. točki 1. Direktive 86/560/EEZ te članku 2. točki 1., članku 3. i članku 8. stavku 1. točki (e) Direktive 2008/9/EZ, dotični porezni obveznik dobiva povrat u skladu s navedenim direktivama. Članak 2. stavak 2. i članak 4. stavak 2. Direktive 86/560/EEZ ne primjenjuju se na povrate koji se odnose na robu ili usluge upotrijebljene za prijenose vlastite robe obuhvaćene ovom posebnom odredbom.

Ako se porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom mora registrirati u državi članici za djelatnosti koje nisu obuhvaćene ovom posebnom odredbom, u prijavi PDV-a koja se podnosi u skladu s člankom 250. on odbija PDV nastao u toj državi članici za robu ili usluge koje su mu isporučene u toj državi članici.

Članak 369.xk

1. Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom vodi evidenciju prijenosa vlastite robe obuhvaćenih ovom posebnom odredbom. Ta evidencija mora biti dovoljno detaljna kako bi se poreznim tijelima država članica iz kojih i u koje se roba otprema ili prevozi omogućilo da provjere ispravnost prijave PDV-a.
2. Evidencija iz stavka 1. na zahtjev se elektroničkim putem stavlja na raspolaganje državi članici iz koje i u koju se roba otprema ili prevozi te državi članici identifikacije.

Ta se evidencija čuva 10 godina počevši od 31. prosinca godine u kojoj je obavljen prijenos vlastite robe.”.

Članak 4.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ s učinkom od 1. srpnja 2029.

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

1. u članku 243. stavak 3. briše se;
2. u članku 262. stavak 2. briše se.

Članak 5.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ s učinkom od 1. srpnja 2030.

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

1. u članku 42. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) osoba koja stječe robu ispunila je obveze utvrđene u članku 262. stavku 1. točki (c) u vezi s isporukom za koju porez dužan platiti kupac u skladu s člankom 197.”;

2. u članku 138. stavak 1.a zamjenjuje se sljedećim:

„1.a Izuzeće iz stavka 1. ovog članka ne primjenjuje se ako dobavljač nije ispunio obvezu iz članaka 262. i 263. koja se odnosi na dostavljanje podataka o transakcijama unutar Zajednice ili ako preneseni podaci ne sadržavaju točne informacije o isporuci propisane člankom 264., osim ako dobavljač može valjano obrazložiti eventualne nedostatke na način prihvatljiv nadležnim tijelima.”;

3. u članku 168. dodaje se sljedeći stavak:

„Ako transakcija podliježe zahtjevima u pogledu izvješćivanja utvrđenima u članku 271.a stavku 1., države članice mogu, u skladu s uvjetima koje utvrde, predvidjeti da kupac ima pravo na odbitak ili povrat PDV-a koji je potrebno platiti ili koji je plaćen samo ako kupac posjeduje elektronički račun izdan u skladu sa zahtjevima utvrđenima u članku 218. stavku 3.”;

4. članak 217. zamjenjuje se sljedećim:

„*Članak 217.*

Za potrebe ove Direktive ‚elektronički račun‘ znači račun koji sadržava informacije koje se zahtijevaju ovom Direktivom i koji je, barem s obzirom na podatke iz članaka 262. i 271.b, izdan, poslan i zaprimljen u strukturiranom elektroničkom formatu koji omogućuje njegovu automatsku i elektroničku obradu.”;

5. članak 218. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 218.

1. Elektronički računi te dokumenti ili poruke u papirnatom obliku ili u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi moraju ispunjavati utvrđene u ovom poglavlju kako bi bili prihvaćeni kao računi.
2. Za potrebe ove Direktive računi se izdaju u obliku elektroničkih računa. Međutim, za transakcije koje ne podliježu obvezama izvješćivanja utvrđenima u poglavlju 6. države članice kao račune mogu prihvatiti dokumente ili poruke u papirnatom obliku ili u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi.
3. Elektronički računi moraju biti usklađeni s europskom normom o elektroničkom izdavanju računa i popisom njezinih sintaksi na temelju Direktive 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća^{*}. Države članice mogu dopustiti primjenu drugih normi za elektroničke račune koji se odnose na isporuke robe i usluga na njihovu državnom području, osim onih iz članka 262. ove Direktive.
4. Države članice poduzimaju mjere potrebne kako bi osigurale da elektronički računi koje izdaju porezni obveznici:
 - (a) uključuju informacije koje se zahtijevaju ovom Direktivom; i
 - (b) budu u skladu s potrebnim tehničkim normama o elektroničkom izdavanju računa iz stavka 3.

5. Države članice dopuštaju da porezni obveznik koji izdaje račun ili treća strana koja djeluje u ime i za račun tog poreznog obveznika poštuje mjere utvrđene u stavku 4.

Države članice također mogu dopustiti upotrebu javnog portala, ako je dostupan.

* Direktiva 2014/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o elektroničkom izdavanju računa u javnoj nabavi (SL L 133, 6.5.2014., str. 1., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/55/oj>).”;

6. u članku 222. prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Za isporuke robe obavljene u skladu s uvjetima iz članka 138. ili za isporuke robe ili usluga za koje PDV plaća kupac na temelju članaka od 194. do 197. račun se izdaje najkasnije 10 dana od nastanka oporezivog događaja.

U slučaju uplate na račun prije nego što se obave isporuke robe ili usluga za koje PDV plaća kupac na temelju članaka od 194. do 197. račun se izdaje najkasnije 10 dana od primitka uplate na račun.”;

7. članak 223. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 223.

Države članice dopuštaju poreznim obveznicima da izdaju zbirne račune koji sadržavaju pojedinosti o više zasebnih isporuka robe ili usluga pod uvjetom da obveza obračuna PDV za isporuke navedene na zbirnom računu nastupi tijekom istog kalendarskog mjeseca.

Za isporuke robe ili usluga iz članka 222. zbirni računi izdaju se najkasnije 10 dana od isteka kalendarskog mjeseca na koji se taj zbirni račun odnosi.

Države članice mogu isključiti mogućnost izdavanja zbirnih računa u određenim sektorima koji su podložni prijevarama. Države članice obavješćuju Odbor za PDV o isključenjima koja su provele.”;

8. članak 226. mijenja se kako slijedi:

(a) točka 11.a zamjenjuje se sljedećim:

„11.a ako je kupac odgovoran za plaćanje PDV-a, navod ‚Prijenos porezne obveze’ te, u slučaju isporuke robe za koju je kupac odgovoran platiti PDV na temelju članka 197., dodatan navod ‚trostrana transakcija’;”;

(b) dodaju se sljedeće točke 16. i 17.:

„16. u slučaju korektivnog računa iz članka 219., redni broj koji identificira ispravljeni račun, kako je navedeno u točki 2. ovog stavka;

17. brojevi bankovnog računa ili brojevi virtualnih računa dobavljača ili bilo koja druga identifikacijska oznaka kojom se nedvosmisleno identificiraju računi dobavljača, na koje primatelji računa mogu platiti taj račun.”;

9. članak 232. zamjenjuje se sljedećim:

„*Članak 232.*

Izdavanje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik elektroničkog računa koji je u skladu s europskom normom o elektroničkom izdavanju računa i popisom njezinih sintaksi na temelju Direktive 2014/55/EU ne podliježe pristanku primatelja.

Međutim, države članice mogu pristankom primatelja uvjetovati račune koji su u skladu s tom normom za transakcije koje ne podliježu obvezama izvješćivanja utvrđenima u poglavlju 6. ove glave ako je ta država članica iskoristila mogućnost utvrđenu u članku 218. stavku 2. ove Direktive.

Izdavanje poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik elektroničkog računa koji je u skladu s drugom normom ili računa u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi podliježe pristanku primatelja. Međutim, države članice koje su iskoristile mogućnost utvrđenu u članku 218. stavku 3. mogu predvidjeti da elektronički računi koji su u skladu s drugim normama ne podliježu pristanku primatelja s poslovnim nastanom na njihovu državnom području.

Države članice koje su iskoristile mogućnost utvrđenu u članku 221. stavku 1. mogu izdavanje elektroničkih računa ili računa u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi uvjetovati pristankom primatelja.”;

10. u članku 233. stavku 2. uvodni tekst mijenja se kako slijedi:

„Osim vrstom poslovnog nadzora opisanog u stavku 1., u nastavku se navode primjeri tehnologija kojima se osigurava autentičnost podrijetla i cjelovitost sadržaja elektroničkog računa odnosno dokumenata ili poruka u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi.”;

11. članak 235. zamjenjuje se sljedećim:

„*Članak 235.*

Države članice mogu utvrditi posebne uvjete za elektroničke račune odnosno dokumente ili poruke u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi izdane za robu ili usluge isporučene na njihovu državnom području iz zemlje s kojom ne postoje pravni instrumenti o uzajamnoj pomoći čije je područje primjene slično onome predviđenom u Direktivi 2010/24/EU i Uredbi (EU) br. 904/2010.”;

12. članak 236. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 236.

Ako se istom primatelju pošalju ili stave na raspolaganje skupovi s više elektroničkih računa odnosno dokumenata ili poruka u elektroničkim formatima koji nisu elektronički računi, pojediniosti koje su zajedničke pojedinačnim računima mogu biti navedene samo jedanput ako su, za svaki račun, dostupne sve informacije.”;

13. u glavi XI. poglavlju 6. naslov se zamjenjuje sljedećim:

„POGLAVLJE 6.

Zahtjevi u pogledu digitalnog izvješćivanja”;

14. u glavi XI. poglavlju 6. iza naslova tog poglavlja umeće se sljedeći naslov odjeljka:

„ODJELJAK 1.

ZAHTJEVI U POGLEDU DIGITALNOG IZVJEŠĆIVANJA O PREKOGRANIČNIM ISPORUKAMA ROBE I USLUGA UNUTAR ZAJEDNICE MEĐU POREZNIM OBVEZNICIMA”;

15. članak 262. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 262.

1. Svaki porezni obveznik koji je identificiran za potrebe PDV-a podnosi podatke iz članka 264. u vezi sa sljedećim transakcijama:
 - (a) isporukama i prijenosima robe obavljenima u skladu s člankom 138. stavkom 1. i člankom 138. stavkom 2. točkom (c);
 - (b) stjecanjima robe unutar Zajednice obavljenima u skladu s člankom 20. i transakcijama koje se tretiraju kao takve na temelju članka 21. ili članka 22.;
 - (c) isporukama robe i usluga, osim robe ili usluga koji su izuzeti od PDV-a u državi članici u kojoj je transakcija oporeziva, za koje je kupac odgovoran platiti PDV na temelju članka 194. ako je kupac identificiran za potrebe PDV-a odnosno na temelju članka 195., članka 196. ili članka 197.; i
 - (d) stjecanjem robe i usluga, osim robe ili usluga koji su izuzeti od PDV-a u državi članici u kojoj je transakcija oporeziva, za koje je kupac odgovoran platiti PDV na temelju članka 194. ako je kupac identificiran za potrebe PDV-a odnosno na temelju članka 195., članka 196., članka 197. ili članka 204.
2. Podaci iz članka 264. u vezi sa transakcijama navedenima u stavku 1. ovog članka podnose se državi članici koja je poreznom obvezniku izdala identifikacijski broj za PDV kojim se taj poreznih obveznik koristio za transakciju na koju se podaci odnose.

3. Odstupajući od stavka 1. točkaka (a) i (b) ovog članka, porezni obveznici registrirani na temelju posebne odredbe utvrđene u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 5. ne podnose podatke o prijenosima vlastite robe ni o transakcijama koje se tretiraju kao stjecanja unutar Zajednice na temelju članka 21. ili 22. koje se odnose na istu robu.
4. Države članice mogu predvidjeti da porezni obveznici identificirani za potrebe PDV-a ne podnose podatke iz članka 264. u vezi sa transakcijama navedenima u stavku 1. točkama (b) i (d) ovog članka. Države članice koje iskoriste tu mogućnost o tim mjerama obavješćuju Komisiju, koja ostale države članice obavješćuje o sljedećem:
 - (a) donošenju mjere, prije njezina stupanja na snagu; i
 - (b) datumu od kojeg se ta mjera prestaje primjenjivati, prije tog datuma.”;

16. članak 263. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 263.

1. Podatke iz članka 264. za svaku pojedinačnu transakciju iz članka 262. stavka 1. točkaka (a) i (c) prenose porezni obveznici koji imaju obvezu izdavanja računa koji se odnosi na transakcije iz tih točkaka u trenutku u kojem je račun izdan ili je trebao biti izdan.

Ako račun iz prvog podstavka ovog stavka izdaje stjecatelj robe ili primatelj usluga u ime poreznog obveznika koji ima obvezu izdavanja računa, podaci iz članka 264. prenose se za svaku pojedinačnu transakciju iz članka 262. stavka 1. točaka (a) i (c) najkasnije pet dana nakon što je račun izdan ili je trebao biti izdan.

2. Podatke iz članka 264. za svaku pojedinačnu transakciju iz članka 262. stavka 1. točaka (b) i (d) prenose porezni obveznici kojima se mora izdati račun koji se odnosi na transakcije iz tih točaka, i to najkasnije pet dana od zaprimanja računa. Države članice mogu predvidjeti prijenos podataka o tim transakcijama ako osoba kojoj se račun mora izdati nije pravodobno primila taj račun.
3. Za potrebe stavaka 1. i 2., podatke prenosi porezni obveznik ili treća osoba za račun tog poreznog obveznika. Države članice stavljaju na raspolaganje elektronička sredstva za podnošenje tih podataka.

Države članice omogućuju prijenos tih podataka koji su u skladu s europskom normom o elektroničkom izdavanju računa i popisom njezinih sintaksi na temelju Direktive 2014/55/EU.

4. Za potrebe stavaka 1. i 2. ovog članka, zajednička elektronička poruka za dostavljanje podataka utvrđuje se u skladu s postupkom predviđenim u članku 58. stavku 2. Uredbe (EU) br. 904/2010.”;

17. članak 264. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 264.

Sljedeći podaci prenose se u skladu s člankom 263.:

- (a) za isporuke robe obavljene u skladu s člankom 138. stavkom 1. i isporuke robe i usluga, osim robe ili usluga koji su izuzeti od PDV-a u državi članici u kojoj je transakcija oporeziva, za koje je kupac odgovoran platiti PDV na temelju članaka od 194., do 197., informacije iz članka 226. točaka od 1. do 4. te točaka 6., 7., 8., 11., 16., 17. i 11.a, ako je primjenjivo;
- (b) za prijenose obavljene u skladu s člankom 138. stavkom 2. točkom (c), informacije iz članka 226. točaka od 1. do 4. te točaka 6., 7., 8. 11. i 16.;
- (c) za stjecanja robe unutar Zajednice obavljena u skladu s člankom 20. i transakcije koje se tretiraju kao takve na temelju članka 22., informacije iz članka 226. točaka od 1. do 4. te točaka 6., 7., 8., 9., 10., 11., 16. i 17.;
- (d) za transakcije koje se tretiraju kao stjecanja robe unutar Zajednice na temelju članka 21., informacije iz članka 226. točaka od 1. do 4. te točaka 6., 7., 8., 9., 10., 11. i 16.;

- (e) za stjecanja robe i usluga, osim robe ili usluga koji su izuzeti od PDV-a u državi članici u kojoj je transakcija oporeziva, za koje je kupac odgovoran platiti PDV na temelju članaka 194., 195., 196., 197. ili 204., informacije iz članka 226. točaka od 1. do 4. te točaka 6., 7., 8., 9., 10., 16., 17. i 15., ako je primjenjivo.”;

18. članci od 265. do 271. brišu se;

19. u glavi XI. poglavlju 6. dodaje se sljedeći odjeljak:

„ODJELJAK 2.

ZAHTJEVI U POGLEDU DIGITALNOG IZVJEŠĆIVANJA O SAMOISPORUKAMA I ISPORUKAMA ROBE I USLUGA IZVRŠENIMA MEĐU POREZNIIM OBVEZNICIMA NA DRŽAVNOM PODRUČJU JEDNE DRŽAVE ČLANICE

Članak 271.a

1. Države članice mogu zahtijevati da porezni obveznici koji imaju poslovni nastan ili su identificirani za potrebe PDV-a na njihovu državnom području poreznim tijelima elektroničkim putem šalju podatke o isporukama robe i usluga, osim onih iz članka 262., koje su na njihovu državnom području izvršene njima samima ili drugim poreznim obveznicima.
2. Države članice mogu zahtijevati da porezni obveznici koji imaju poslovni nastan ili su identificirani za potrebe PDV-a na njihovu državnom području poreznim tijelima elektroničkim putem šalju podatke o isporukama robe i usluga, osim onih iz članka 262., koje su na njihovu državnom području izvršili sami sebi ili koje su njima izvršili drugi porezni obveznici.

Članak 271.b

1. Ako država članica zahtijeva slanje podataka na temelju članka 271.a stavka 1., porezni obveznik koji ima obvezu izdavanja računa, ili treća osoba u ime tog poreznog obveznika, prenosi takve podatke o svakoj pojedinačnoj transakciji u trenutku u kojem je račun izdan ili je trebao biti izdan.

Ako račun izdaje stjecatelj robe ili primatelj usluga u ime poreznog obveznika koji ima obvezu izdavanja računa, podaci iz članka 271.a stavka 1. prenose se za svaku pojedinačnu transakciju najkasnije pet dana nakon što je račun izdan ili je trebao biti izdan.

2. Ako država članica zahtijeva slanje podataka na temelju članka 271.a stavka 2., porezni obveznik kojem je izdan račun, ili treća osoba u ime tog poreznog obveznika, prenosi takve podatke o svakoj pojedinačnoj transakciji najkasnije pet dana od primitka računa. Države članice mogu predvidjeti prijenos podataka o tim transakcijama ako osoba kojoj se račun mora izdati nije pravodobno primila taj račun.
3. Države članice omogućuju prijenos podataka iz elektroničkih računa koji su u skladu s europskom normom o elektroničkom izdavanju računa i popisom njezinih sintaksi na temelju Direktive 2014/55/EU.

Države članice mogu omogućiti prijenos podataka iz elektroničkih računa koji upotrebljavaju formate podataka koji nisu europska norma o elektroničkom izdavanju računa i popisa njezinih sintaksi na temelju Direktive 2014/55/EU pod uvjetom da se tim drugim formatima podataka osigurava interoperabilnost s tom normom.

4. Države članice koje zahtijevaju prijenos podataka na temelju članka 271.a mogu ograničiti područje primjene te obveze na određene kategorije poreznih obveznika ili određene vrste transakcija. Utvrđuju i podatke koje je potrebno prenijeti.

Članak 271.c

Komisija do 31. ožujka 2033., na temelju informacija koje su dostavile države članice, podnosi Vijeću izvješće o međuevaluaciji funkcioniranja elektroničkog izdavanja računa iz poglavlja 3. te zahtjevâ u pogledu digitalnog izvješćivanja unutar Zajednice i domaćih zahtjeva u pogledu digitalnog izvješćivanja utvrđenih u ovom poglavlju. U tom izvješću Komisija:

- (a) ocjenjuje učinke mjera na djelotvornost naplate PDV-a i na smanjenje jaza PDV-a, na broj kontrola koje je provela porezna uprava te na smanjenje administrativnog opterećenja i na uštede troškova za porezne obveznike;
- (b) ocjenjuje učinke mogućnosti ponuđene državama članicama u članku 262. stavku 4. na prijevare povezane s PDV-om u drugim državama članicama i na funkcioniranje središnjeg VIES-a;
- (c) ocjenjuje tehničke probleme proizišle iz provedbe mjera, kao što su greške, kašnjenja i propusti povezani s prijenosom računa i podataka;
- (d) analizira mjere i usluge koje su države članice uspostavile i stavile na raspolaganje poreznim obveznicima kako bi se smanjilo njihovo administrativno opterećenje;
- (e) analizira moguća nova tehnološka dostignuća u području elektroničkog izdavanja računa i digitalnog izvješćivanja;

- (f) u skladu s time ocjenjuje potrebu za dodatnim mjerama i, ako ga smatra potrebnim, iznosi odgovarajući zakonodavni prijedlog takvih mjera.”;

20. članak 273. zamjenjuje se sljedećim:

„*Članak 273.*

Države članice mogu uvesti druge obveze koje smatraju potrebnima za osiguravanje pravilne naplate PDV-a i sprečavanje utaje, pod uvjetom da se pritom domaće transakcije i transakcije koje porezni obveznici obavljaju između država članica tretiraju jednako te da te obveze pri trgovanju između država članica ne dovedu do formalnosti povezanih s prelaskom granica.

Mogućnost iz prvog stavka ovog članka ne može se upotrijebiti za uvođenje dodatnih obveza povezanih s izdavanjem računa povrh onih utvrđenih u poglavlju 3., kao ni za primjenu novih dodatnih općih obveza izvješćivanja na temelju transakcija za isporuke ili stjecanja robe i usluga između poreznih obveznika identificiranih za potrebe PDV-a unutar Uniji povrh onih utvrđenih u poglavlju 6. Neovisno o tome, države članice mogu zahtijevati od poreznih obveznika da pohranjuju podatke o svojim transakcijama za potrebe izvješćivanja o podacima potrebnima za pripremu prijave PDV-a i njezino podnošenje ili za potrebe revizije. Države članice koje su 1. siječnja 2024. imale opću obvezu izvješćivanja na temelju transakcija za isporuke robe i usluga osim onih iz članka 262. mogu zadržati te obveze izvješćivanja dok ne uvedu sustav digitalnog izvješćivanja u stvarnom vremenu o isporukama robe i usluga koji je u skladu sa zahtjevima utvrđenima u poglavlju 6. odjeljku 2.

Države članice koje su 1. siječnja 2024. imale opću obvezu izvješćivanja na temelju transakcija za stjecanja robe i usluga osim onih iz članka 262. mogu zadržati te obveze izvješćivanja dok ne uvedu sustav digitalnog izvješćivanja u stvarnom vremenu o stjecanjima robe i usluga koji je u skladu sa zahtjevima utvrđenima u poglavlju 6. odjeljku 2.

Države članice mogu zadržati zahtjev da porezni obveznici pohranjuju podatke o svojim transakcijama za potrebe izvješćivanja o podacima potrebnima za pripremu prijave PDV-a i njezino podnošenje ili za potrebe revizije.

Države članice mogu uvesti obveze izvješćivanja za transakcije koje nisu one obuhvaćene obvezama izvješćivanja utvrđenima u poglavlju 6.”.

Članak 6.

Prenošenje

1. Države članice mogu primjenjivati zakone i druge propise u pogledu članka 1. točaka 2. i 3. od ... [*SL: molimo umetnuti datum stupanja na snagu ove Direktive*]. One o tome odmah obavješćuju Komisiju.
2. Države članice do 31. prosinca 2026. donose i objavljuju zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s člankom 2. One o tome odmah obavješćuju Komisiju.

Primjenjuju te mjere od 1. siječnja 2027.

3. Države članice do 30. lipnja 2028. donose i objavljuju zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s člankom 3. One o tome odmah obavješćuju Komisiju.

Primjenjuju te mjere od 1. srpnja 2028.

Odstupajući od drugog podstavka ovog stavka, države članice primjenjuju mjere koje su potrebne radi usklađivanja s člankom 3. točkom 1. najranije od 1. srpnja 2028., a najkasnije od 1. siječnja 2030.

4. Države članice do 30. lipnja 2029. donose i objavljuju zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s člankom 4. One o tome odmah obavješćuju Komisiju.

Primjenjuju te mjere od 1. srpnja 2029.

5. Države članice do 30. lipnja 2030. donose i objavljuju zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s člankom 5. One o tome odmah obavješćuju Komisiju.

Primjenjuju te mjere od 1. srpnja 2030.

Odstupajući od drugog podstavka ovog stavka, države članice koje 1. siječnja 2024. imaju domaću obvezu digitalnog izvješćivanja u stvarnom vremenu na temelju transakcija ili kojima je na temelju članka 395. prije 1. siječnja 2024. izdano odobrenje kojim im je omogućena uspostava takve obveze, ili, ako takvo odobrenje nije bilo potrebno, koje su prije 1. siječnja 2024. donijele nacionalno zakonodavstvo kojim se predviđa uvođenje takve domaće obveze digitalnog izvješćivanja u stvarnom vremenu na temelju transakcija, primjenjuju mjere u pogledu članka 5. točke 5. u vezi s člankom 218. i mjere u pogledu članka 5. točke 19. u vezi s člancima 271.a i 271.b do 1. siječnja 2035. kad su posrijedi domaće elektroničko izdavanje računa i izvješćivanje. Ako se u izvješće o međuevaluaciji iz članka 271.c otkriju nedostaci, Komisija procjenjuje potrebu za daljnjim mjerama i, prema potrebi, podnosi odgovarajući prijedlog s ciljem odgode tog roka dok se navedeni nedostaci ne uklone.

6. Kada države članice donose mjere iz stavaka od 1. do 5., one sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. Načine tog upućivanja određuju države članice.
7. Države članice Komisiji dostavljaju tekst glavnih mjera nacionalnog prava koje donesu u području na koje se odnosi ova Direktiva.

Članak 7.
Stupanje na snagu

Ova Direktiva stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Članak 8.
Adresati

Ova je Direktiva upućena državama članicama.

Sastavljeno u

Za Vijeće
Predsjednik/Predsjednica
